

Zwermen en zwemmen

Tekst en foto Feikje Breimer

Tussen zwermen en zwemmen zit maar een letter verschil. Als de R in de maand zit is het met zwermen wel gedaan, maar aan zwemmen doen de bijen nooit. Op erg warme dagen tref ik tientallen bijen aan op losse takken aan de rand van onze kikkerpoel. In augustus zie ik daar nog schaatsenrijders die met hun zes pootjes hele kleine deukjes maken in het water en er met gemak overheen lopen. Maar de bijen blijven standvastig aan wal.

Groot is dus mijn verbazing wanneer ik in het zwembad van Doetinchem een zwemmende bij aantref. Het heeft overigens even geduurd voor ik zelf plezier in zwemmen kreeg. Een halve eeuw geleden kreeg ik zwemlessen van een schreeuwende zwemjuf op de kant van het bad met een enorme stok met haak in haar hand. Een van de diplomavereisten was het kunnen watertrappelen. Een minuut lang met beide handen met een vinger omhooggestoken boven het water. Een raadselachtige eis, want hoe zou mij die vaardigheid helpen wanneer ik in de Rijn zou vallen en in een draaikolk terecht zou komen?

Inmiddels heb ik vier kinderen en twee kleinkinderen tientallen keren meege-nomen naar het zwembad en heb ik ontdekt dat het best te doen is. Eens per week zak ik via het aluminium

trapje in het water van het wedstrijd-bad. Het fijnst zijn de dagen wanneer ik heen en weer kan zwemmen zonder te moeten zigzaggen. Veertig keer heen en weer met schoolslag, de borstcrawl is aan mij niet besteed. Degenen die dat kunnen liggen aan de andere kant van het bad met een badmuts en zwembril op. Achter het touw met de bolletjes schieten ze heen en weer met hun hoofd onder water, soms nemen ze een hap lucht en schieten verder.

Ik lig in het bad aan de andere kant van de lijn. Met de dame die haar kapsel alle baantjes zorgvuldig drooghoudt, de man die wel vooruitkomt alleen zie je dat niet, en de dame die op haar rug drijft en voorkomt dat ze zinkt door een enkele noodzakelijk slag met haar armen te maken. Ooit lag ze met die techniek achter de verkeerde kant van

de bolletjeslijn, met een botsing met de snelle man tot gevolg. Deze man verschijnt klokslag om 8.00 uur bij het bad en eist zijn eigen baan op door keihard tegen je aan te zwemmen.

Wanneer ik klaar ben met mijn kilometer zwemmen scharrel ik via het warmere spartelbad naar het buitenbadje. Bij de ingang drijft een bij die een treffende gelijkenis vertoont met de dame die op haar rug drijft. Mijn eerste impuls is om een kommetje te maken met mijn handen en de bij op te scheppen. Maar op tijd bedenk ik mij dat ze mij weleens in paniek zou kunnen prikken. Ik vind naast de ingang een afgefallen blad en gebruik dat als schepje. Zo zwem ik met de bij naar buiten en leg haar op het muurtje in de zon. Ik geniet een paar minuten van het warme water, wanneer ik terugzwem is de bij verdwenen. ●

Drijven kan deze bij nog wel